

ВСТУПАЮЧИ В ДРУГЕ СТОЛІТТЯ

ПРОЛІТАРИ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

РІК ВИДАННЯ XXXI

СЬОГОДНІ о 9-й годині ранку в школах і вузах всієї нашої країни прозвучить традиційний дзвоник — вісник нового навчального року. Для нас цей дзвоник особливо дорогий. Він відкриває сто першу сторінку славної історії університету, він вводить його в друге століття.

Символічно й те, що разом з вченими, викладачами й студентами університету, діла яких примножали і примножують славу нашого вузу, сьогодні вперше заходять до аудиторій сотні нових юнаків і дівчат, молодих, повних енергії і прекрасних мрій. Вони залишили робочі місця на заводах і фабриках, вони прийшли з колгоспних ланів і з шкільної лави, вони прийшли до нас, щоб через декілька років знову повернутися в народне господарство, збагаченими новими знаннями й найпередовішою теорією.

До радісного почуття і свідомості того, що ти студент славного університету, приєднується також і гордість за нього. Адже минулий рік був роком сторічного ювілею. В атмосфері великого піднесення численний колектив разом з громадськістю міста й республіки відзначили цю славу дату. За успіхи в підготовці спеціалістів для народного господарства та в зв'язку з сторіччям з дня заснування Президія Верховної Ради СРСР нагородила наш університет орденом Трудового Червоного Прапора.

В листі Центральному Комітету КПРС, Президії Верховної Ради СРСР та Раді Міністрів СРСР, що був прийнятий на урочистому мітингу, висловлена гаряча подяка партії та народові за високу нагороду. «Як хвилі нашого Чорного моря у добру погоду, як безкраї степи українського півдня весною, — такі ми сьогодні. Лагідно радісні й розкриті в стрімкому польоті, в єдиному пориві до світлих вершин майбуття» — так висловлена радість за рідний університет в листі. Колектив університету запевнив рідну партію і радянський уряд, що віддасть всі свої сили і знання боротьбі за перетворення Програми КПРС в життя.

В цю почесну й благородну працю вливається сьогодні молодість. Завдання полягає в тому, щоб знайти своє місце в навчальній і науковій роботі, використати якомога краще учбову базу, свято берегти традиції, славу і честь рідного університету.

Молоді є в кого вчитися. Вчені й викладачі стануть для неї вірними учителями й наставниками, мудрими й чуйними керівниками на їх новому життєвому шляху.

Вступаючи в друге століття, починаючи сто перший навчальний рік, ми знаємо, що перед нами стоять великі й нелегкі завдання. І вони нам під силу: над нашими рядами майорить червоне полотнище Трудового Червоного Прапора.

З новим навчальним роком!
За труд, за навчання, товариші!

УСПІХІВ ВАМ, ДРУЗІ!

НАМ дуже хочеться на сторінках університетської газети поздоровити всіх викладачів і студентів рідного університету, а особливо викладачів і студентів біологічного факультету, де ми навчались, з початком нового, 101 навчального року.

Ми працюємо в промисловій риборозвідці. Мета нашої роботи — наведення промислових суден на скупчення риби, розвідка нових районів промислу. Незабаром ми будемо працювати на просторах Індійського океану. Там уже працював у розвідувальному рейсі випускник факультету Глеб Воля.

В нашій романтичній праці ми широко користуємося знаннями, які одержали за роки навчання.

Ми вдячні викладачам і спів-

робітникам рідного вузу за їх легку працю, за увагу до нас.

Вітаємо всіх викладачів і співробітників університету з вступом в друге сторіччя, бажаємо їм щастя в житті, міцного здоров'я та успіхів у роботі.

Вітаємо всіх студентів. Нехай завжди з вами буде щастя, веселощі, здоров'я й жадаба знань. Складайте всі ваші сесії тільки на «відмінно».

В. ТОТ, льотчик-спостерігач АзЧоррибпроморозвідки, випускник університету 1961 року.

Е. МЕЙСНЕР, старший помічник капітана експедиційного судна «Контакт» по науковій роботі, випускник 1964 року.

За наукові КАДРИ

Орган парткому, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського ордена Трудового Червоного Прапора
державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 21 (831).

1 вересня 1965 р.

Ціна 2 коп.

ЩАСЛИВІ!

КОЖЕН, глянувши на ці фото, на сяючі обличчя, скаже: вони щасливі. Так, вони стали студентами!

Близько 800 юнаків та дівчат прийнято в цьому році на перші курси нашого університету. Я розповів лише про тих, з ким довелося познайомитись ще до початку вступних іспитів або уже після зарахування до університету.

Якби п'ятикласниці Валі Марушак хто сказав, що французька мова буде її спеціальністю, вона б, може, заплакала. Перша оцінка з іноземної мови у неї — «трійка». Розсердилась тоді й на вчительку, й на французьку мову.

— Не буду її вчити, не подобається.

Добре, що мама трохи знає по-французьки. Подовгу сиділи разом над книжкою: читали, листали словники. Так мама навчила дочку посидливості, наполегливості. В старших класах Валя уже добре знала французьку. Крім підручника читала різні книжки, потім газету «Юманіте», дивилась художні фільми на французькій мові. Коли настав час обирати життєвий шлях, Валя Марушак без вагань подала документи до університету на факультет іноземних мов. Екзамени склала на «п'ятірки».

Лідія Кобзаренко свій намір випробувала часом. Її вабить неспокой, творчі пошуки. Після школи працювала в лікарні, потім диктором районного радіо в Біляївці. Не сподобалось, бо любить Ліда рослини й землю. Чотири роки працювала у шкільній виробничій бригаді. Вирощувала помідори й кукурудзу. Хотіла далі вчитися, щоб створювати нові сорти. Може б ще у минулому році стала студенткою, — побоялася вступати на біологічний факультет. Буває так:

любиш і боїшся. Ще Ліда танцює. В шкільні роки — вона активна танцюристка Палацу піонерів. Захоплення не проходить. Така вона, Ліда Кобзаренко, працююча і весела.

Кажуть, що в сім'ї старший брат чи сестра — авторитет для молодших. Так, напевно, і є. По-іншому б склалася доля Валентини Резнікової, коли б не було в неї Олексі, старшого брата. Завдячуючи маленьку сестричку, семикласник Олексі читав їй вірші, оповідання, казки. Багато вчили напам'ять. Полюбила Валя вірші. На шкільних вечорах читала зі сцени. Й сама пробує писати, бо й Олексі віршував. Таке вже поетичне місто Первомайськ, Миколаївської області. Не дарма ж вчилися вони в школі № 17, де Микола Вінграновський вчився. Всі, хто слухав шкільні виступи Миколи, теж бралися за перо. Та не всі Миколи... При згоді про вірші Валя червоніє. Пише — не сумніваюсь — та показувати соромиться. Нехай міцніше її слово. Олексі Резніков вчиться на четвертому курсі філологічного факультету українського відділення, а Валя щойно вступила на перший курс. Сюди привела їх любов до художнього слова, до рідної мови.

Анатолій Щічка народився далеко від моря, а своє життя пов'язав з ним. На цілих п'ять з Чорним, а приїхав до нас з далекосхідних морів. Після закінчення Херсонського метеорологічного технікуму Анатолій працював у суворому Колимському краї. Сніги, сильні вітри, важкі умови праці легко переносять сильні люди. Такий Анатолій. З технікуму він пішов чемпіоном міста по боротьбі. Службу проходив на Тихоокеанському флоті. Там захопився мор-

ським багатоборством. Невтомно моряк оволодівав спортивною майстерністю.

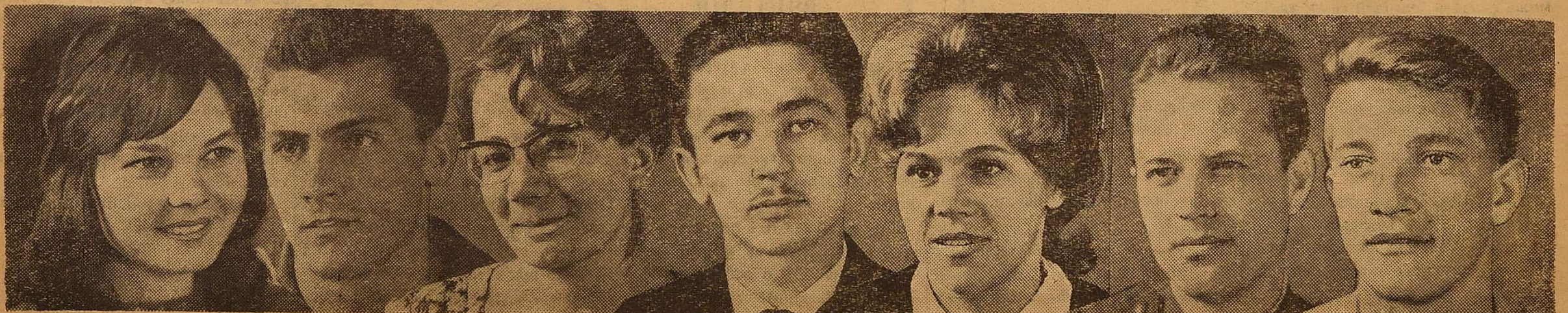
На всіх змаганнях він завоював призіві місця, про що свідчать численні кубки, медалі, грамоти. Майстер спорту, він на першості Радянського Союзу з морського багатоборства завоював друге місце і срібну медаль. Анатолій буде вчителем, і географія стане його спеціальністю.

А Валерія Кривуля хоче бути вчителем фізики. Подобається їй ця наука. Був у школі гурток фізиків. Там конструювали робота. Щоправда, дівчатам не довіряли серйозних справ. Зате вони робили окремі прилади. Валерія випускала також шкільного «Юного техника». Цікаві виходили номери, бо сама постійно читала журнали «Наука и жизнь», «Техника молодежи» та інші, слідкувала за новинами. Фізику Валерія любить, а музикою захоплюється. Вона закінчила музичну школу. У ці дні грає особливо багато. Їй хвилює і натхненна музика Баха, і замріяні вальси Штрауса. Фортепіано розуміє почуття дівчини. Нехай буде вічним союз музики й фізики.

Я розповів лише про п'ятьох першокурсників, моїх знайомих. А їх багато. І кожен приніс в університет молодечий запал, дерзання, неспокой. Це юність університету, який вступає в друге століття свого існування.

Анатолій МИКИТЕНКО.

НА ЗНІМКУ: студенти-першокурсники, які цього року вступили на різні факультети нашого орденноносного університету. Зліва направо: В. РЕЗНІКОВА, А. ШІЧКА, В. КРИВУЛЯ, Ю. ДУМНИЧ, В. МАРУШАК, В. БАРЛАДЯНУ, С. МЕФОДОВСЬКИЙ.

ВЧОРА — АБІТУРІЄНТИ, СЬОГОДНІ — СТУДЕНТИ

ПІСЛЯ ІСПИТІВ

І СПИТИ вже позаду. Попереду — цікаве студентське життя. Здається, настав кінець хвилюванню: основне зроблено. Але це не так.

Доводиться замислюватися над іншим. «Чи правильно зробив, вступивши на філологічний факультет? Це покликання, чи лише бажання стати студентом, одержати вищу освіту?»

Ці думки примушують знову й знову заглядати в глибину своєї душі, перегортати сторінки свого минулого, щоб остаточно переконалися, що ти на своєму місці, став на правильний шлях.

Що примусило мене стати студентом-філологом?

Одного разу вночі, під час служби в армії, нас підняли «по тривозі». В темноті взвод за взводом сідав в машини. Скоро підрозділ зайняв своє місце на учбовому полігоні. Добу ми провели в польових умовах: рили окопи, ходили в атаку, брали укріплення «ворога». Дерев'яні ноги від втоми, свинцем наливалось тіло, хотілося власти на пориту гусеницями танків землю і заснути міцним, довгим сном. Але тіткі команди примушували кожного солдата зібрати

свої сили й виконувати обов'язки.

Ввечері мені доручили написати в газету замітку про свій перший виїзд по тривозі, розповісти про дії товаришів.

Пам'ять зберегла всі деталі цієї важкої доби, але не вистачало слів. Ні, їх було багато, просто я не міг, не знав як написати.

Через два дні замітка була все-таки готова. В ній часто зустрічались не дуже грамотні звороти, висловлювання. Це й примусило мене вчити російську мову. Бажання стати грамотним, щоб допомогти іншим, було зі мною всі три роки служби в армії. Я захотів оволодіти багатствами російської мови. Було зрозуміло, що треба багато й наполегливо вчитися, щоб успішно вчити потім інших. Ось що примусило мене стати студентом-філологом.

Мое бажання — досконало вивчити російську мову, оволодіти її багатством. Ще хочеться вчитися так, як склав іспити — відмінно.

В. БАРЛАДАНУ,
студент I курсу філологічного факультету.

Молодь, яка в цьому році закінчила середні школи, молодь з лав Радянської Армії, з виробництв та колгоспів склала важливий іспит життя — вступні екзамени до вищої школи.

Попереду п'ять років навчання, шукань, вибір — чим займатися конкретно, якій галузі науки себе присвятити, що викладати після закінчення університету. Попереду лекції, практичні заняття, семінари, колоквіуми. Попереду цікаве студентське життя з вечорами відпочинку, з диспуатами, з заняттями в наукових гуртках, з туристськими походами.

Так, все це попереду. А тепер засідає приймальна комісія. Ще пів на дев'яту, а вступники вже юрмляться біля головного входу до університету. Тут можна зустріти юнаків та дівчат з усіх кінців нашої країни: з Сибіру, з Далекого Сходу, з Кавказу. Чути російську, українську, білоруську та інші мови нашої неосяжної Батьківщини.

Нарешті, двері головного корпусу гостинно відчиняються і потік вступників рухається до аудиторії, де засідає приймальна комісія.

Чути вигуки: «А з 13 балами приймають? А що, коли в мене по непрофільюючих дисциплінах задовільно?»

Відмінники та ті, хто має достатньо балів по профільюючих дисциплінах, спокійні. Вони впевнені, що будуть зараховані, але все-таки...

Рівно о 10-й годині члени приймальної комісії на чолі з ректором університету, дружно усміхаючись і підбадьорюючи майбутніх студентів, проходять до аудиторії і займають місця за великим сто-

лом, що за традицією накрито зеленим сукном.

Комісія розпочала роботу.

В перший день зараховували істориків. Все проходить організовано. Декан історичного факультету задоволений — буде з ким попрацювати.

І так день за днем.

РЕПОРТАЖ

23 серпня йшло зарахування на фізичний факультет та факультет іноземних мов.

Першими з фізиків йдуть майбутні астрономи. Ось до приймальної комісії заходить юнак, вітається, називаючи прізвище та ім'я — Заречний Анатолій.

— Звідки до нас приїхали, товаришу Заречний? — запитує ректор університету професор Юрженко.

— З Далекого Сходу, — чують відповідь члени комісії. — Дуже цікавився астрофізикою та біоастрономією.

— Ну той щасливої дороги! Бажано вам, стати добрим астрономом.

Секретар запрошує до аудиторії чергового абітурієнта...

Та ось прийом на фізичний факультет закінчено. Щасливі йдуть з деканом до аудиторії, де пройдуть їх перші студентські збори.

Після невеликої перерви розпочинається прийом на факультет іноземних мов. Декан факультету доцент Д. Кожухар доповідає про підсумки конкурсних вступних іспитів. Цього року майбутні викла-

дачі іноземних мов дуже добре склали їх. О. Добровольський, В. Морозов та багато інших одержали відмінні оцінки по профільюючих предметах.

Серед вступників багато спортсменів, танцюристів, співаків. Хороша молодь, йде до нашого університету!

Будьте щасливі, наші юні друзі! Великих вам успіхів в навчанні, в громадській роботі, в спорті. Хай будуть вашою провідною зіркою в житті та навчанні ідеї великого Леніна, нашої партії, яка впевнено веде радянський народ до прекрасного майбутнього.

Б. НИЖЕГОРОДОВ.

ЗДІЙСНЕНА МРІЯ

Я вже студент! Те, про що так багато мріяв здійснилось. Щоправда, часом ще не віриться. Адже раніше я боявся навіть самого слова «університет». І ось всі хвилювання позаду.

Чому я вирішив стати філологом? Ця професія мені до вподоби. Людина мусить бути грамотною, освіченою. А перші знання дає вчитель. Це нелегка, але почесна справа. То ж я ніколи не забуду свого вчителя української мови й літератури, який навчив мене любити рідну мову.

Обіцяю добре навчатись, гордо нести почесне ім'я студента червонопрапорного університету.

Я щасливий, що живу в країні, де щасливо живуть люди. Велике спасибі за це рідній Комуністичній партії.

С. МЕФОДОВСЬКИЙ,
студент I курсу філологічного факультету.

ЩИРЕ СПАСИБІ

Історію я любив завжди. Але особливо полюбив її після знайомства з вчителем Василем Михайловичем Маркушею.

Весь час мріяв стати істориком.

Коли Одеський університет святкував своє сторіччя, я часто слухав передачі з Одеси. Ось тому захотілося вступити саме до цього вузу. Мій намір підтримали вчителі.

Настав довгожданний час вступних іспитів. Не лякав мене великий конкурс, був упевнений в собі. І я став студентом історичного факультету. Обіцяю старанно вчитися і виконувати громадські доручення. Не зганьблю честі студента.

Ю. ДУМНИЧ, студент історичного факультету

«Радуюсь я —
Ето мой труд
Вливается в труд моей
республики».

Цими словами Володимира Маяковського кожний з нас, вчителів, може сказати про свій труд, такий потрібний і важливий, складний і багатогранний, почесний і вдячний.

Не всі, можливо, повірять мені, що я з дитинства мріяв стати вчителем. Очевидно, це ще й тому, що батько мій, не будучи педагогом за професією, був талановитим вихователем, а вчителька перша моя — Галина Савівна Мисько — була справжнім педагогом. Працюю я в школі 16-й рік. І

ніколи не шкодував і не шкодую, що обрав професію педагога.

Школа стала для мене рідним домом. Багато шкільних справ і діла моїх учнів — шкільні й домашні — хвилюють мене. І я радий, коли бачу ріст своїх учнів (не тільки, звичайно, фізичний). Як вчитель історії, я домагаюсь, щоб урок був ефективним, шукаю різноманітні методи й прийоми навчання, намагаюсь уникати штамлів.

В старших класах, особливо у випускних, допускаю на уроках елементи дискусії, полеміки, тісно

пов'язую учбовий матеріал з нашою дійсністю. Організую роботу в шкільному інтернаціональному клубі, в історичному гуртку й інших видах громадської класної, позакласної і позашкільної роботи.

Учні відчувають і розуміють, коли вчитель працює формально й коли з душою. До останнього вони йдуть самі, діляться своїми пере-

живаннями, мріями. Дуже важливо знайти потрібний такт у стосунках з учнями. Це, з моєї точки зору, значить: бути вимогливим, справедливим, не злопам'ятним, життєрадісним (як сама учнівська молодь).

А коли зустрічаєш колишнього свого учня — тепер вже теж вчителя, чи лікаря, чи інженера, чи робітника — хорошу людину, спеціаліста і сім'янина — та ще радісніше стає на душі. З багатьма учнями, які закінчили школу 10 і більше років тому, я нерідко зустрічаюсь, підтримую зв'язки. І я ба-

чу, що труд наш дуже вдячний. Нещодавно в передовій статті «Известий» професію вчителя називали матір'ю всіх професій. Дуже добре сказано!

І я пишаюся своєю професією, своїм званням народного вчителя. Я з радістю працюю зі студентами-практикантами, передаю їм свій досвід, разом з ними кожного разу переживаю їх перший урок в школі, згадую той день, коли я сам дав свій перший урок, згадую з вдячністю своїх наставників, учителів, колег.

Хороше на землі бути вчителем!

О. БОЛЬШОЙ,
вчитель історії школи № 118
м. Одеси.

ТВОЯ ПРОФЕСІЯ

СЛОВО ДО МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ

★

живаннями, мріями. Дуже важливо знайти потрібний такт у стосунках з учнями. Це, з моєї точки зору, значить: бути вимогливим, справедливим, не злопам'ятним, життєрадісним (як сама учнівська молодь).

А коли зустрічаєш колишнього свого учня — тепер вже теж вчителя, чи лікаря, чи інженера, чи робітника — хорошу людину, спеціаліста і сім'янина — та ще радісніше стає на душі. З багатьма учнями, які закінчили школу 10 і більше років тому, я нерідко зустрічаюсь, підтримую зв'язки. І я ба-

ЩОДЕННИМ ТРУДОМ МІЛЬЙОНІВ З НАУКОВО-ТЕОРЕТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

ПРО КОМУНІСТИЧНУ ПРАЦЮ

★

ПРАЦЯ в нашій країні — на благо всього суспільства, вона натхненна високими комуністичними ідеалами. Зараз партія здійснює ряд заходів для піднесення всієї економіки країни. В зв'язку з цим зростає відповідальність кожного колектива за свою роботу й за загальну справу — створення матеріально-технічної бази комунізму.

Важливою теоретичною і практичною проблемою наукового комунізму є становлення комуністичної праці, трудове виховання. Ось чому кафедра наукового комунізму приділяє велику увагу цій проблемі в науковій, навчальній та виховній роботі.

Питанням становлення комуністичної праці займаються викладачі, аспіранти, дипломники, члени наукових гуртків кафедри. Для узагальнення досвіду в організації змагання за комуністичну працю, вивчення нових форм творчої самодіяльності трудящих села кафедра разом з Немирівським райкомом КП України Вінницької області готували науково-теоретичну конференцію на тему: «Становлення комуністичної праці на селі».

В грудні 1964 року кафедрою була розроблена тематика конференції. Потім викладачі кафедри виїжджали в Немирів, Брацлав, Чуков та інші села Вінницької області. Надаючи допомогу доповідачам, й самі викладачі глибоко знайомились з практикою сільськогосподарського виробництва, з тим, як рішення безрезневого Пленуму ЦК КПРС викликали нові творчі сили, піднесли на небачену висоту їх ініціативу, політичну й виробничу активність трудівників села.

Редакція районної газети «Колгоспні вісті» звернулася з проханням до всіх колективів, бригад і ударників комуністичної праці взяти активну участь у підготовці до майбутньої конференції і виступити на сторінках газети з своїми пропозиціями, думками і побажаннями про дальший розвиток руху за комуністичну працю.

Під рубрикою «До наступної районної науково-теоретичної конференції» друкувались пропозиції практиків і статті викладачів Д. Щербакова, Д. Бельфора, дисертанта кафедри С. Наконечного та інших.

Під час підготовки до науково-теоретичної конференції кафедра провела в Брацлавському сільськогосподарському технікумі теоретичну конференцію на тему «Ко-

мунізм і праця». В ній взяли участь викладачі, випускники й студенти технікуму, ударники комуністичної праці сусідніх колгоспів.

ПІСЛЯ тривалої і ретельної підготовки відбулась науково-теоретична конференція.

В просторому приміщенні Будинку культури колгоспу «Зоря комунізму» села Чукова зібрались голови колгоспів, секретарі партійних і комсомольських організацій, голови місцевих комітетів профспілок, ударники комуністичної праці — близько 250 чоловік.

Конференцію відкрив секретар РК КП України тов. Філімонов. В доповіді доцента Д. Бельфора «Шляхи й умови переростання соціалістичної праці в комуністичну» було охарактеризовано працю на двох фазах комунізму, показані етапи становлення комуністичної праці і закономірності переростання соціалістичної праці в комуністичну.

В доповіді секретаря РК КП України В. Філімонова «Програма КПРС про колгоспи як школу комунізму» було показано, що більше, ніж за тридцять років існування колгоспного ладу колгоспи стали школою соціалізму для селян. В процесі комуністичного будівництва починають істотно мінятися функції колгоспів, їх роль і значення в житті селян, вони стають школою комунізму.

Доповідач узагальнив великий матеріал з практики колгоспів Вінницької області.

Директор Брацлавського сільськогосподарського технікуму, дисертант кафедри наукового кому-

нізму С. Наконечний виступив з доповіддю на тему: «Піднесення матеріально-технічної бази колгоспного виробництва і ріст продуктивності праці». Його виступ — результат узагальнення великого матеріалу, соціологічних досліджень і є частиною кандидатської дисертації.

Після доповідей учасники конференції заслухали ряд змістовних і цікавих виступів та повідомлень.

Заступник начальника виробничого управління В. Кирилюк зупинився на питаннях поєднання матеріальних і моральних стимулів в праці, про шкідливість ігнорування принципу матеріальної зацікавленості.

Секретар парткому колгоспу «Зоря комунізму» села Чуков П. Владико розповів, яке значення має послідовне проведення принципу «Хто не працює, той не їсть», критикував споживче ставлення окремих людей до суспільства.

Про нові форми соціалістичного змагання, про рух за комуністичну взаємодопомогу як вищий етап змагання на селі розповів голова колгоспу «Вперед» с. Юрковець Х. Мельничук.

Роль профспілок району в розвитку руху за комуністичну працю — такою була тема виступу голови райкому профспілок працівників сільського господарства

К. Бондаренко.

Всі виступаючі наводили конкретні приклади з життя колгоспів, аналізували й узагальнювали матеріали і вносили конкретні пропозиції.

Закриваючи конференцію, завідувач кафедрою наукового комунізму ОДУ доцент Д. Щербаков показав, яке місце займають проблеми руху за комуністичну працю в роботі кафедри й зробив деякі узагальнення.

Як впровадити в життя завдання, які були висунуті на науково-теоретичній конференції, що для цього необхідно зробити — на всі ці запитання дано відповідь в рекомендаціях, які прийняли учасники конференції.

НЕМИРІВСЬКИЙ райком партії виніс подяку кафедрі наукового комунізму і зокрема доцентам Д. Щербакову і Д. Бельфору за виявлену ініціативу в організації і проведенні науково-теоретичної конференції.

В листі на ім'я ректора нашого університету секретар Немирівського РК КПУ пише про необхідність подальшого плідного співробітництва працівників кафедри наукового комунізму ОДУ з трудівниками села. Це сприятиме зміцненню зв'язку науки з практикою комуністичного будівництва на селі.

НА ЗНІМКУ: завідувач кафедрою наукового комунізму доцент Д. ЩЕРБАКОВ (зліва в центрі) і доцент Д. БЕЛЬФОР (справа) на полях Немирівського району знайомляться з організацією роботи.

ХОЧУ ОСТАВИТИ СЛЕД

Иные в жизни оставляют след,
какой чеканит велосипед
на запыленной тропке к
полустанку,

а я

в поэзии

хочу оставить след

хотя бы легкого,

но боевого танка.

И пусть

до слез

хочоучт небеса,

уткнувшись мордой

в солнца хризантему.

Я

заданием

считаю написать

Партии отличную поэму!

В. СИНКОВСКИЙ,

студент III курса филологического факультета.

~~~~~

ОТОЖ, ВЧИТЬСЯ, МАРУСЮ...

Гуртожиток. Спати ще рано. Хотілось почитати. Нахилиюсь до тумбочки, щоб взяти книгу... І знову (вже в котрий раз!) боляче ріже очі видряпане тобою

«Маруся постукала в університет провалилася •4/VIII-64 г. на мех-мат»

Але, пробач, боляче не тому, що ти не вступила. Ні. Боляче тому, що в нашому університеті ще є такі Марусі. Вони сиділи в цих аудиторіях, де зараз сиджу і я і куди в цьому році прийшла ти з своїми друзями. І ви теж побачите результати їх роботи. Завдячуючи їх «сумлінню», не так просто знайти в аудиторії незіпсованого столика. Повір мені, що не дуже приємно сидіти за розмальованим, подряпанним столом. А ще неприємніше стає від думки, що десь в класах учні псують парті, подібно своїм майбутнім вчителям.

Отож, вчиь, Марусю, будь ласка. Тільки постарайся зрозуміти, що все державне, університетське — воно і ТВОЄ.

Л. ШЕРЕМЕТЬЄВА.

НОВИНКИ РАДЯНСЬКОГО МОВОЗНАВСТВА

КОЖЕН, хто уважно стежить за розвитком радянського мовознавства, без перебільшення може сказати, що 1965 рік є, мабуть, найурожайнішим. Уже вишло і незабаром має вийти чимало інтересних праць, присвячених актуальним проблемам мовознавства. Зрозуміло, що цими новими працями повинні зацікавитися і студенти-філологи, зокрема, студенти, що в цьому навчальному році вперше переступлять поріг університету. Деякі з цих праць ми й спробуємо схарактеризувати.

Останнім часом українські мовознавці особливо глибоко почали вивчати питання історії української мови. Щоб пізнати історію будь-якої мови, треба вивчати особливості не тільки живої народної мови, а й особливості мови пам'яток письменства попередніх епох. У цьому році вже вийшли з друку вперше опубліковані «Українські грамоти XIV—XV ст.» і «Актова книга Житомирського

міського уряду кінця XVI ст.». Обидві ці книжки стануть у великій пригоді не тільки викладачам історії української мови, а й студентам. Студенти-випускники за цими пам'ятками українського письменства можуть написати свіжі, цікаві дипломні роботи.

Але радянські мовознавці цікавляться не тільки минулим, історією мови. Останнім часом дослідники почали вивчати й закономірності розвитку сучасної української мови. Цьому питанню присвячена нова книжка за редакцією академіка І. Білодіда «Закономірності розвитку українського літературного усного мовлення». Для студента-філолога, майбутнього вчителя рідної мови, ця книжка стане у великій пригоді. Її варто обговорити на засіданнях студентського наукового гуртка.

Питаннями закономірностей розвитку мов, питаннями мовної політики в радянську епоху дуже цікавився відомий радянський мово-

знавець академік М. Я. Марр. В цьому році вперше після лінгвістичної дискусії 1950 року у видавництві АН СРСР виходять з друку «Вибрані твори» його.

Студенти V курсу з першого вересня перебуватимуть на педаго-

гічній практиці. Для них дуже корисним буде новий посібник «Методика викладання української мови в середній школі» Є. Дмитровського.

Доцент А. МОСКАЛЕНКО.

ПОВІДОМТЕ ПРО СВОЇ ПРАЦІ

Наукова бібліотека Одеського державного університету проводить роботу по обліку й бібліографуванню праць, рецензій, відзивів вчених і викладачів Одеського університету. Багато з названих видань бібліотека не одержує, тому немає повних відомостей про наукову продукцію вчених нашого університету.

Наукова бібліотека просить всіх вчених і викладачів Одеського університету подати відомості про свої праці в науково-бібліографічний відділ Наукової бібліотеки (вул. Радянської Армії, 24, кімната № 17).

¡Viva la amistad soviética-cubana!

...Ура університету! Ми, студенти і школярі, до тебе у гості! — дружно скандують юнаки та юнки і в такт словам відбивають в долоні. Майже всі смагляві, чорноволосі, в білих пілотках з червоними китичками. І зразу ж, біля головного входу, знайомства, усмішки, обійми, фотографування, пісні.

Нещодавно велика делегація кубинської молоді гостювала в Одесі. Група школярів різних провінцій країни й студенти Гаванського університету прийшли в наш університет.

Гостей зустріли секретар парткому І. М. Дузь та Ким Савицький, секретар комітету комсомолу, студенти різних факультетів. Зауважу, що з'ясовувалися не лише жєстами. Вільно володіють іспанською мовою Галина Гречишина, Євгенія Копейко, інші студенти факультету іноземних мов.

Кубинці побували в музеї історії університету. Співробітник Наукової бібліотеки В. Фельдман на матеріалах музею коротко розповів історію нашого вузу, докладно відповів на запитання.

В обчислювальному центрі начальника машини «Урал-2» тов. А. А. Мартинов розповів про принципи роботи цього складного агрегату й продемонстрував його в дії.

Гості виявляють не абиякий інтерес до всього, задають багато запитань.

Ким Савицький запрошує кубинців до комітету комсомолу, де їм вручають квіти та університетські ювілейні значки. Від імені всього колективу університету він привітав гостей і розповів про життя, навчання та відпочинок наших студентів. Було задано багато запитань: і як можна вступити до університету, скільки років навчатись, які є факультети та багато інших. Воно й зрозуміло: студенти з Куби цікавляться життям своїх колег в Радянському Союзі.

Потім гості відвідали палеонтологічний музей, оглянули рідкісні експонати, фотографувалися.

Після ознайомлення з університетом молоді запрошують до Залу засідань. Тут в урочистій обстановці їх прийняв ректор університету професор О. І. Юрженко.

— Дорогі кубинські друзі! — сказав він. — Від імені всіх студентів і викладовського колективу сердечно вітаю вас, посланців героїчного народу!

Зал сповнюється оплесками, які переходять в овації. Всі встають. Далі Олександр Іванович коротко розповідає про славні традиції нашого університету, про вчених, які працювали в його стінах і прославили своєю працею вітчизняну й світову науку.

— В нашому університеті навчаються студенти різних країн світу, — продовжує ректор. — Я висловлюю побажання, щоб в числі наших студентів були й присутні тут товариші. Бажаю вам великого особистого щастя, успіхів у навчанні та всього найкращого! Віва Куба!

Громові оплески не стихають

Ура університету! Ми студенти і школярі, до тебе в гості! — дружно скандують юнаки та юнки — молоді кубинці.

Багато питань задавали гості й з великою увагою слухали вони відповіді на них, пояснення.

Молоді кубинці відвідали палеонтологічний музей, оглянули експонати.

В комітеті комсомолу університету зав'язались дружні бесіди, йшов жвавий обмін думками, гості намагались якомога більше довідатись про діяльність комсомолу.

кілька хвилин. Всі скандують: «— Віва амістад! Віва дружба!».

Олександр Іванович вручає керівнику групи Сергію Консалес пам'ятну ювілейну медаль.

В своєму короткому виступі Сергію Консалес подякував за щирий прийом, добрі побажання і приколів Олександрові Івановичу значок — прапор кубинської республіки.

Гості співають пісню «Куба», потім всі разом російську «Катюшу». Пісні, історії, посмішки... Скрізь зав'язуються розмови, знайомства. Кожен обмін адресою, може, переросте в дружбу, велику й щиру. Валя Резнікова тільки що стала студенткою. Її щастя доповнюється новими знайомствами. Тут і Юрій Думнич і Олег Олійників та інші.

Я попрохав Майду Альварес сказати кілька слів про своє враження від нашого університету. Вона — школярка, живе в Гавані й вчиться в другому класі середньої школи (що відповідає 9-му класу нашої школи). Майда сказала російською мовою: «дуже цікаво, хорошо, рада, спасібі».

Нена Суарес уже закінчила юридичний факультет Гаванського університету й працює там — Щаслива, що побувала у ва-

ФОТОНАРИС ПРО ПЕРЕБУВАННЯ КУБИНСЬКОЇ МОЛОДІ В УНІВЕРСИТЕТІ

шому орденоносному вузі, — каже вона. Все мені дуже сподобалось.

Хоч і коротким було перебування кубинських друзів у нашому університеті, все ж їм надовго запам'ятається теплий прийом і увага, якою вони були оточені.

Петро ГАЙОВИЙ.

Цікаво! Рідкісний експонат.

Ректор університету професор О. І. Юрженко вручає керівнику групи кубинців пам'ятну ювілейну медаль.

Тепле прощання і на пам'ять фотографування.

Хай живе радянсько-кубинська дружба!